

Arrest

nr. 104 043 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2013, datum waarop de zaak uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de 1ste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. RODRIGUEZ *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM, die tevens verschijnt voor de 2de en 3de verzoekende partij en van attaché JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoeker dient op 11 augustus 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 19 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De tweede verzoekster en de derde verzoeker dienen op 26 september 2011 een asielaanvraag in. Op 19 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 februari 2012 dienen de drie verzoekers een tweede asielaanvraag in. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de drie verzoekers een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 3 december 2012 dienen de drie verzoekers een derde asielaanvraag in. Op 11 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de drie verzoekers een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Maqelarrë (district Dibër, prefectuur Dibër, Albanië) en bent u in het bezit van het Albanees staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met (D.Q.) (...). Op 11 augustus 2011 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. Uw echtgenote en zoon (E.Q.) (...) verlieten kort na u Albanië en dienden op 26 september 2011 voor de eerste maal in België een asielaanvraag in. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan in een bloedwraak te verkeren met de familie (Z.). In mei 2007 liet (N.Z.) het leven bij een aanrijding veroorzaakt door (A.S.). (A.S.) werd opgepakt en veroordeeld en na het uitzitten van zijn gevangenisstraf verliet hij onmiddellijk met zijn gezin Albanië. Eind 2009 werd u door de familie (Z.) (mede)verantwoordelijk geacht voor de dood van (N.) en begon u problemen met de familie (Z.) te ondervinden. Zo maakte de familie (Z.) regelmatig amok in uw café, vernielden zij uw gronden/gewassen en plaatsten zij op 8 mei 2011, dag van de lokale verkiezingen in Albanië, explosieven aan de deur van uw appartement. U meldde laatstgenoemd incident aan de lokale politie, die geen aandacht aan uw klacht besteedde. Op 20 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u geen overtuigende verklaringen aflegde, noch enig (begin van) bewijs neerlegde aangaande de door u beweerde problemen met de familie (Z.). Evenmin toonde u aan voor uw beweerde problemen niet te kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. U verbleef met uw gezin verder in België en op 23 februari 2012 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. Diezelfde dag kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot niet inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. U en uw gezin verlieten België niet en u vroeg op 3 december 2012 voor een derde maal asiel aan in België. In het kader van uw derde asielaanvraag bracht u aan nog steeds niet naar Albanië te kunnen terugkeren daar uw familie nog steeds in bloedwraak verkeert met de familie (Z.). U verklaarde verder dat ook uw broer (G.Q.) na uw vertrek uit Albanië problemen begon te ondervinden met de familie (Z.). Zo werd uw broer (G.) veelvuldig bedreigd en onder druk gezet te vertellen waar u verbleef. Tevens werd uw broer (G.) op 4 juli 2012 door gemaskerde personen die vragen stelden over u zo hard aangepakt dat hij in een coma belandde. Uw in Albanië verblijvende familie deed, om jullie relatie met de familie (Z.) te normaliseren, sinds oktober 2011 een beroep op de dorpswijzen en de verzoeningscommissie van (G.M.) (Komiteti i Pajtimit Mbarëkombëtar; Committee of Nationwide Reconciliation). Er werden meerdere verzoeningspogingen ondernomen, zowel door de dorpswijzen als de verzoeningscommissie, echter zonder enig positief resultaat. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u dan ook voor uw leven en dat van uw zoon (E.).

Ter staving van uw identiteit en/of derde asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een begeleidend schrijven d.d. 20 november 2012 van uw advocate, meester (C.V.R.), waarin zij een uiteenzetting geeft van uw problemen die leidden tot het instellen van uw derde asielaanvraag; drie attesten van de verzoeningscommissie 'Komiteti i Pajtimit Mbarëkombëtar' ter staving van uw bloedwraak met de familie (Z.) en de, tevergeefs ondernomen verzoeningspogingen; een attest d.d. 20 augustus 2012 van uw dorpsvoorzitter (F.Q.) aangaande uw problemen met de familie (Z.) en de ondernomen verzoeningspogingen; een attest d.d. 22 augustus 2012 van (B.A.), burgemeester van Maqelarrë, waaruit blijkt dat u en uw echtgenote elk een zaak uitbaatten; een zelfgeschreven brief van uw broer (G.) waaruit blijkt dat hij op 4 juli (2012) door gemaskerde personen in elkaar werd geslagen en hij uit veiligheidsoverwegingen het contact met u verbrak; uw lidkaart van de Partia Socialiste; een brief van de Partia Socialiste, afdeling Dibër, waaruit blijkt dat u uw lokalen naar aanleiding van de lokale verkiezingen van 8 mei 2011 ter beschikking stelde aan de partij; uw inschrijvingspapieren bij de Partia Socialiste; een enveloppe waaruit blijkt dat op 22 juni 2012 documenten naar u(w buurvrouw) werden gestuurd.

B. Motivering

Op basis van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat uw derde asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Immers, u verwees in uw derde asielaanvraag in hoofdzaak naar dezelfde motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd door het Commissariaat-generaal. U bracht aangaande de in uw eerste asielaanvraag ingeroepen asielmotieven bij uw derde asielaanvraag geen nieuwe elementen of feiten aan die een ander licht kunnen werpen op uw vluchtrelaas of die de argumenten in deze weigeringsbeslissing onderuit halen. Integendeel, er dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Immers zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag op het Commissariaat-generaal d.d. 19 december 2011 dat u niet juist wist hoe de familie (Z.) overtuigd was geraakt van uw medeplichtigheid aan de dood van (N.Z.) en u aldus vermoedde dat de familie (Z.) door geruchten van derden u medeverantwoordelijk is beginnen te achten voor de dood van (N.). U verklaarde verder uitdrukkelijk dat de familie (Z.) u nooit letterlijk heeft gezegd dat zij u medeplichtig achtte aan de dood van (N.) (CGVS 1e AA, p. 8-9). Bij uw derde asielaanvraag verklaarde u op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 21 december 2012 daarentegen dat (A.S.) na zijn gevangenisstraf naar de familie (Z.) ging en hen vertelde dat u de schuldige achter de dood van (N.Z.) bent. U verklaarde verder dat de familie (Z.) u dat eind 2009 zelf kwam vertellen (CGVS 3e AA, p. 10-11). Los van het feit dat voorgaande twee versies manifest tegenstrijdig zijn, ontbreekt het verder elke logica, gezien u verklaarde dat (A.S.) in een bloedwraak verkeerde met de familie (Z.) sinds het ongeval in mei 2007, dat (A.S.) na zijn gevangenisstraf naar de familie (Z.) zou gaan om te gaan vertellen dat u de schuldige bent aan de dood van (N.Z.). Ter zake moet voorts opgemerkt worden dat uw verklaringen aangaande de gevangenisstraf van (A.S.) uiteenlopend zijn. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen d.d. 16 augustus 2011 dat (A.S.) na enkele maanden werd vrijgelaten (DVZ, Verklaring CGVS 1e AA, p. 3). Tijdens uw gesprek op het Commissariaat-generaal d.d. 19 december 2011 verklaarde u dan weer dat (A.S.) ongeveer na een jaar gevangenisstraf midden 2008 vrijkwam (CGVS 1e AA, p. 8). Bij uw derde asielaanvraag verklaarde u dan weer aanvankelijk dat (A.S.) vrijkwam ongeveer in 2009 of 2010. Toen u gewezen werd op uw voorgaande verklaringen, stelde u later tijdens uw derde asielaanvraag dan weer dat (A.S.) sinds 2007 ongeveer een jaar in de gevangenis zat (CGVS 3e AA, p. 10-11). Voorts dienen er met rede ernstige vragen te worden gesteld bij uw verklaringen dat uw familieleden vrijwel onmiddellijk na uw vertrek uit Albanië in augustus 2011 problemen begonnen te ondervinden met de familie (Z.). Immers hoewel u met uw familieleden in Albanië in contact stond, repte u er tijdens uw gesprek d.d. 19 december 2011 met geen woord over als zouden uw broer (G.) en uw vader problemen gekend hebben. Volgens uw verklaringen en neergelegde documenten in het kader van uw derde asielaanvraag zou er om voormelde problemen reeds een eerste verzoeningspoging geweest zijn op 20 oktober 2011. Hoewel u van dat laatste gegeven zelf reeds op 20 oktober 2011 op de hoogte zou zijn geweest, bracht u dat gegeven, ondanks dat het thema verzoening werd aangesneden tijdens uw gesprek op het Commissariaat-generaal d.d. 19 december 2011, op geen enkel moment in het kader van uw eerste asielaanvraag ter sprake (CGVS 1e AA, p. 1-12; CGVS 3e AA, p. 8). Bovendien dient te worden opgemerkt dat de authenticiteit en bewijswaarde van de attesten opgesteld door het 'Komiteti i Pajtimi Mbarëkombëtar' die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas fundamenteel in vraag dienen te worden

gesteld. Er moet vastgesteld worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er zich regelmatig problemen voordoen met de attesten van voornoemde verzoeningscommissie. Zo blijkt dat de voorzitter van voornoemde verzoeningscommissie, (G.M.), die volgens uw verklaringen tevens in uw bloedwraakzaak als bemiddelaar optrad, tegen betaling attesten afleverde aan een voor hem onbekende persoon zonder de door de betrokken persoon aangebrachte feiten betreffende de (beweerde) bloedwraak waarin deze zou hebben verkeerd te verifiëren. Voorts dient te worden vastgesteld dat, wanneer u gevraagd werd waarom enkel uw broer (G.) problemen kende en uw broer Robert niet, u tijdens uw derde asielaanvraag verklaarde dat uw broer Robert al van voor het jaar 2000 naar Italië ging werken en er over documenten beschikt. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dan weer dat zowel uw broer (G.) als Robert in uw dorp wonen (CGVS 1e AA, p. 4; CGVS 3e AA, p. 7). Voorts overtuigen uw verklaringen betreffende het incident waar uw broer (G.) op 4 juli 2012 het slachtoffer van zou zijn geworden allerminst. Gelet op het feit dat uw broer (G.) in zwaar toegetakelde comateuze toestand naar het ziekenhuis zou zijn gebracht, is het geenszins aannemelijk dat (G.) na het verkrijgen van de eerste zorgen na enkele uren het ziekenhuis op eigen houtje reeds verliet. Voorts zou in tegenstelling tot de gangbare praktijk wanneer een persoon in ernstig verwonde, comateuze toestand ten gevolge van een aanval een ziekenhuis wordt binnengebracht, in het geval van uw broer (G.) de politie door het ziekenhuis niet op de hoogte zijn gebracht. Tevens legde u geen enkel overtuigend (begin van) objectief bewijs neer aangaande het incident d.d. 4 juli 2012. De aan u gerichte zelfgeschreven brief van uw broer (G.) is er duidelijk op gericht, daar uw broer een kopie van zijn identiteitskaart toevoegde, te gebruiken bij uw asielaanvraag. Er kan dan ook worden gesteld dat voornoemde brief een door u gesolliciteerd karakter heeft, waardoor er dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Ook bij de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw contacten met uw familie dienen de nodige vraagtekens te worden geplaatst. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 6 december 2012 dat uw broer (G.) sinds het incident d.d. 4 juli 2012 alle contact weigert. Tijdens uw gehoor d.d. 21 december 2012 verklaarde u aanvankelijk dat u sinds 4 juli 2012 geen contact meer had met uw familie. Toen u echter gevraagd werd hoe u op de hoogte was van het incident van uw broer (G.) d.d. 4 juli 2012 en hoe u wist dat uw broer nadien enige tijd in een ziekenhuis in Macedonië werd verzorgd, stelde u dan weer dat u in de dagen volgend op 4 juli 2012 wel nog contact onderhield met uw familie in Albanië (Verklaring DVZ 3e AA, vraag 15; CGVS 3e AA, p. 3, 6). Een uiterst bevreemdend gegeven ten slotte valt te lezen in het begeleidend schrijven d.d. 20 november 2012 van uw advocate (C.V.R.). In het schrijven van meester (V.R.) wordt immers melding gemaakt van het feit dat u met twee andere personen een handel in vee/vlees tussen Macedonië en Albanië had opgezet, die jullie toeliet aan goedkope prijzen vlees aan te bieden. Verder staat te lezen dat de beide transporteurs het niet eens werden over de te verdelen winsten en dat de ene de andere in koelen bloede heeft vermoord en u, omdat u een dubieuze politieke partij aanhangt, in feite de aanstichter van de moord was, met de nodige problemen voor u en uw gezin tot gevolg. U heeft echter in geen van uw drie asielaanvragen dergelijke elementen en/of feiten aangebracht, terwijl u tijdens uw gesprekken op het Commissariaat-generaal steeds uitdrukkelijk is gevraagd of u alle zaken die geleid hebben tot uw vlucht uit Albanië - met andere woorden de redenen voor uw opeenvolgende asielaanvragen - heeft aangebracht, wat u steeds positief confirmeerde (CGVS 1e AA, p. 10; CGVS 3e AA, p. 11).

Gelet op het geheel van voorgaande veelvuldige tegenstrijdige verklaringen en ongerijmdheden kan er niet het minste geloof gehecht worden aan de door u in het kader van uw derde en voorgaande asielaanvragen aangebrachte asielmotieven.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen allerminst dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, werd aan uw administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw derde asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen. Het attest d.d. 22 augustus 2012 van burgemeester (B.A.) staft dat u en uw echtgenote elk een zaak uitbaatten, maar niets meer dan dat. De enveloppe d.d. 22 juni 2012 toont enkel en alleen aan dat er op voormelde datum post vanuit Albanië naar u werd verstuurd die u liet aankomen bij uw buurvrouw in Dinant. Wat betreft de brief van uw dorpsvoorzitter d.d. 20 augustus 2012 moet opgemerkt worden dat het attest een sterk gesolliciteerd karakter kent en dat, om bewijskrachtig te zijn, het een geloofwaardig relaas dient te ondersteunen, wat in casu geenszins het geval is. Het begeleidend schrijven van meester (V.R.) d.d. 20 november 2012, de zelfgeschreven brief van uw broer (G.) en de drie attesten van de verzoeningscommissie van (G.M.) kwamen in deze beslissing reeds aan bod. Wat ten slotte de documenten met betrekking tot uw lidmaatschap van de Partia Socialiste e Shqipërisë betreft, dient gewezen te worden op een aantal

bevreemdende vaststellingen. Immers zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk dat u slechts sympathisant van de Partia Socialiste was. Tijdens uw derde asielaanvraag bracht u daarentegen aan dat u lid van voornoemde partij was. Een opmerkelijk gegeven is dat op uw inschrijvingspapieren van de partij, gelet op het feit dat u volgens uw lidkaart en voornoemde inschrijvingspapieren lid werd op 13 maart 2011, eerst het jaar 2012 stond, maar dat dit werd gewijzigd naar 2011. Indien deze inschrijvingspapieren effectief zouden zijn opgemaakt in maart 2011 is het zeer bevreemdend dat de opsteller zich zou vergissen door eerst het jaar 2012 te schrijven. Er kunnen dan ook de nodige vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw vermeend lidmaatschap van de Partia Socialiste e Shqipërisë, en bij uitbreiding bij de authenticiteit van de door voornoemde partij uitgereikte documenten (CGVS 1e AA, p. 3; CGVS 3e AA, p. 4-5; document 10).

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Maqelarrë (district Dibër, prefectuur Dibër, Albanië) en bent u in het bezit van het Albanees staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met (D.E.) (...). Op 26 september 2011 vroeg u samen met uw zoon (E.Q.) (...) voor de eerste maal asiel aan in België. Uw echtgenoot diende op 11 augustus 2011 in België reeds zijn eerste asielaanvraag in. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan in een bloedwraak te verkeren met de familie (Z.). In mei 2007 liet (N.Z.) het leven bij een aanrijding veroorzaakt door (A.S.). (A.S.) werd opgepakt en veroordeeld en na het uitzitten van zijn gevangenisstraf verliet hij onmiddellijk met zijn gezin Albanië. Eind 2009 werd uw echtgenoot door de familie (Z.) (mede)verantwoordelijk geacht voor de dood van (N.) en begon uw gezin problemen met de familie (Z.) te ondervinden. Zo maakte de familie (Z.) regelmatig amok in jullie café, vernielden zij jullie gronden/gewassen en plaatsten zij op 8 mei 2011, dag van de lokale verkiezingen in Albanië, explosieven aan de deur van jullie appartement. Uw echtgenoot meldde laatstgenoemd incident aan de lokale politie, die geen aandacht aan zijn klacht besteedde. Op 20 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u geen overtuigende verklaringen aflegde, noch enig (begin van) bewijs neerlegde aangaande de door u beweerde problemen met de familie (Z.). Evenmin toonde u aan voor uw beweerde problemen niet te kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. U verbleef met uw gezin verder in België en op 23 februari 2012 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. Diezelfde dag kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot niet inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. U en uw gezin verlieten België niet en u vroeg op 3 december 2012 voor een derde maal asiel aan in België. In het kader van uw derde asielaanvraag bracht u net als uw echtgenoot en zoon (E.) aan nog steeds niet naar Albanië te kunnen terugkeren daar uw familie nog steeds in bloedwraak verkeert met de familie (Z.). Zo beaamde u dat na uw vertrek uit Albanië ook uw schoonbroer (G.Q.) problemen begon te ervaren met de familie (Z.) en na meerdere verzoeningspogingen van zowel de dorpswijzen als de verzoeningscommissie van (G.M.) (Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar; Committee of Nationwide Reconciliation) de familie (Z.) (nog steeds) van geen verzoening wil weten. Bij een terugkeer naar Albanië vreest ook u dan ook nog steeds voor het leven van uw echtgenoot en uw zoon (E.). U bracht naast de door uw echtgenoot neergelegde nieuwe documenten zelf geen bijkomende stukken aan.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, (Q.D.) (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn derde asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen die luidt als volgt:

(...)

Derhalve kan uw derde asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

De motieven van de derde bestreden beslissing luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Maqelarrë (district Dibër, prefectuur Dibër, Albanië) en bent u in het bezit van het Albanees staatsburgerschap. Op 26 september 2011 vroeg u samen met uw moeder (D.Q.) (O.V....) voor de eerste maal asiel aan in België. Uw vader

(D.Q.) (O.V. ...) diende op 11 augustus 2011 in België reeds zijn eerste asielaanvraag in. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan in een bloedwraak te verkeren met de familie (Z.). In mei 2007 liet (N.Z.) het leven bij een aanrijding veroorzaakt door (A.S.). (A.S.) werd opgepakt en veroordeeld en na het uitzitten van zijn gevangenisstraf verliet hij onmiddellijk met zijn gezin Albanië. Eind 2009 werd uw vader door de familie (Z.) (mede)verantwoordelijk geacht voor de dood van (N.) en begon uw gezin problemen met de familie (Z.) te ondervinden. Zo maakte de familie (Z.) regelmatig amok in jullie café, vernielden zij jullie gronden/gewassen en plaatsten zij op 8 mei 2011, dag van de lokale verkiezingen in Albanië, explosieven aan de deur van jullie appartement. Uw vader meldde laatstgenoemd incident aan de lokale politie, die geen aandacht aan zijn klacht besteedde. Op 20 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u geen overtuigende verklaringen aflegde, noch enig (begin van) bewijs neerlegde aangaande de door u beweerde problemen met de familie (Z.). Evenmin toonde u aan voor uw beweerde problemen niet te kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. U verbleef met uw ouders verder in België en op 23 februari 2012 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. Diezelfde dag kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot niet inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. U en uw familie verlieten België niet en u vroeg op 3 december 2012 voor een derde maal asiel aan in België. In het kader van uw derde asielaanvraag bracht u net als uw ouders aan nog steeds niet naar Albanië te kunnen terugkeren daar uw familie nog steeds in bloedwraak verkeert met de familie (Z.). Zo beaamde u dat na uw vertrek uit Albanië ook uw oom (G.Q.) problemen begon te ervaren met de familie (Z.) en na meerdere verzoeningspogingen van zowel de dorpswijzen als de verzoeningscommissie van (G.M.) (Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar; Committee of Nationwide Reconciliation) de familie (Z.) (nog steeds) van geen verzoening wil weten. Bij een terugkeer naar Albanië vreest ook u dan ook nog steeds voor uw leven daar de familie (Z.) bloedwraak wil plegen op de mannelijke leden van uw familie. U bracht naast de door uw vader neergelegde nieuwe documenten zelf geen bijkomende stukken aan.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw vader (Q.D.) (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn derde asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen die luidt als volgt:

(...)

Derhalve kan uw derde asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voeren de verzoekers de schending aan “van de wezenlijke formaliteiten, die nauwelijks van nietigheid, van de overmaat en het misbruik macht”, van de artikelen 57/6/1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en van het principe van goed bestuur. Volgens de verzoekers is er ook sprake van een “duidelijke beoordelingsfout”.

Ter adstruering van het middel zetten de verzoekers het volgende uiteen:

“Genomen enig middel van de overtreding van de wezenlijke formaliteiten, die nauwelijks van nietigheid, van de overmaat en het misbruik macht, van de overtreding van de artikelen 57/6/1 en 62 van de wet van 15.12.1980 worden voorgeschreven, over de toegang tot het gebied, het verblijf, de instelling en de verwijdering van de buitenlanders en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve beslissingen, van de overtreding van artikelen 3 en 13 van het fundamentele Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en de vrijheden en van principe van goed bestuur alsmede van de duidelijke beoordelingsfout.

Van het begrip zeker land van de definitie van „veilig Land“

Men zal ab initio benadrukken dat het eerste probleem van het belangrijk geval daarin bestaat om te solliciteren dat Albanië een veilig land is.

Hij is immers vreemd dat het begrip zelfs veilig land zoals bepaald door artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 die door het Koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt uitgevoerd, Albanië en Kosovo, in deze categorie plaatst.

Maar de naburige landen met name werden Frankrijk verplicht om Albanië en Kosovo terug te trekken van hun eigen lijst van „Veilige landen“, in zoverre de Franse Raad van State solliciteert dat deze twee

landen niet in de criteria binnenkwamen die de veilige landen bepalen, de artikelen 30 §2 en 30 §4 van de Richtlijn procedure en dat vertrekkend door Albanië en Kosovo in deze lijst te plaatsen, de Franse wetgeving schond het Europese recht. (R.V.S. (Frankrijk) arrest n°349174 van 26 maart 2012, Asyl en andere R.D.E. 2012 p.29) het is dus scherp vast te stellen dat België dat klaarblijkelijk over dezelfde informatie beschikt dan zijn Franse buur, met name het verslag van CEDOCA waar op CGRA gebaseerd is om zijn beslissing te nemen, maar eveneens alle verslagen van de internationale organisaties en die van de Europese Unie die zich heeft aanvaard Albanië en Kosovo als Lidstaat weigert, ondanks alles heeft besloten om Albanië in de lijst van de zekere landen te plaatsen.

Bijgevolg alvorens een beslissing in dit dossier te nemen, zou het wenselijk zijn om aan het Hof van Arbitrage de volgende prejudiciële vraag te stellen:

„Schendt het begrip zelfs zeker land zoals bepaald door artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 die door het Koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt uitgevoerd, waar in zij op Albanie van toepassing is de definitie van „ veilige landen niet“ volgens de criteria die door de artikelen 30§2 en 30 §4 van de Richtlijn procedure worden bepaald en die de Europese verplichtingen van België inzake eerbiedigen van de mensen - en in het bijzonder vluchtelingenrechten vertrekken? ”

Van de wettigheid van de uitzonderingsregeling die door het nieuwe statuut van de asielzoekers afkomstig uit „veilige“ beroemde landen door de wet wordt gevormd

Artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 zet eens nog het artikel 23§4 c) van de richtlijn procedure om die het mogelijk maakt om de asiolverzoeken te behandelen die door de onderdanen van zeker geboorteland volgens een prioritaire of versnelde procedure worden ingediend.

Artikel 31 solliciteert dat het om een vermoeden “refragable” gaat dat de Staten machtigt om als ongegrond, dergelijke vragen te verwerpen wanneer de eiser geen enkele „ernstige reden“ naar voren heeft gebracht en individueel om het vermoeden van veiligheid om te gooien die aan zijn geboorteland wordt vastgemaakt.

We kunnen begrijpen uit de motivatie van de Europese richtlijn dat de Staten geenszins van een individuele analyse van de situatie worden vrijgesteld.

Men zal zich eveneens herinneren dat het arrest MSS van EVRM aan de Belgische Staat eraan heeft herinnerd dat een vermoeden van securiteit van iure refragable niet, in de iuris et de iure feiten moest ertoe leiden te worden, derhalve die men het zonder beperking toepaste.

Dit onderwijs wordt eveneens in het arrest MSS aangegeven, van het Hof van Justitie van de Europese Mensenrecht.

Echter deze twee arresten werden, in toepassingssituaties van de Regeling Dublin II teruggegeven, waarin er sprake was om vluchtelingen, naar een andere lidstaat om er gehoord te worden, in verband met hun asiolverzoek terug te sturen.

Immers als België had geprobeerd om de verwijzing zonder onderscheiding van een Afgaanse kandidaat te rechtvaardigen die naar Griekenland is gevlucht, door te solliciteren dat Griekenland een Lidstaat van de Europese Gemeenschap was die van het Verdrag van Dublin lid wordt, zodat een vermoeden van goede behandeling van de vluchteling ten opzichte van deze stand vriend bestond, Europeese rechtbank zwaar op het feit had gewezen dat de dergelijke overeenkomst niet vrijstelde om concreet te controleren dat de lidstaat waar naar men van plan was om de gevluchte kandidaat terug te sturen goed in staat was om het te ontvangen op decante wijze, om hem toegang tot een werkelijke procedure te geven die hem toelaat om de termen van zijn asiolverzoek uiteen te zetten.

Het heeft tot gevolg dat de zo dergelijke redenering door beide internationale rechtspraak ten opzichte van Lidstaten van de Europese Unie werd gehouden, het is duidelijk dat hij nog veel meer ten aanzien van een het andere land gerechtvaardigd is.

Nog steeds in dit kader, had gesolliciteerd dat een eenvoudig beroep in nietigverklaring, zelfs voorzien van de mogelijkheid van een opschorting de gevluchte kandidaat van een werkelijk beroep, derhalve beroofde dat hij aan de Raad van de Geschillen van andere argumenten kon voorleggen slechts die aan Vreemdelingdienst worden uitgelegd en dat de dergelijke procedure in strijd met artikel 13 EVRM was.

Eens nog, als de situatie delicaat op het gebied van toepassing van de procedures „Dublin“ is, is de situatie veel ernstiger, in het geval dat ons bezet.

Immers het spreekt vanzelf dat het debat betreffende de bevoegde instantie op het gebied van beleid van het asiolverzoek betrekking heeft op de vorm van de procedure en zich niet over de definitie van de kwaliteit van vluchteling, uit betreffende de inhoud van het recht.

Als de uitzonderingsregeling die op de asielzoekers inzake „verwijzing Dublin“ is toegepast, vraag stelt, blijft er niet minder dan de kandidaat die wordt teruggestuurd, het voorlopig is.

De situatie is zich ernstiger, in dit geval van gedaante dat zij van een verlies van de materiële hulp verdubbelt, van het recht op onderdak of de sociale dienst die de eiser van een recht op werkelijk beroep de facto berooft overeenkomstig het artikel 13 EVRM, derhalve dat hij de middelen niet heeft om in zijn behoeften te voorzien.

Echter deze situatie brengt ons terug naar de procedure van asielverlening die vóór 2007 bestond en die tot een overbrengingsverhouding van beroep tegen de Belgische Staat had geleid om tenslotte de asielzoekers toe te laten geweigerd op het niveau van de ontvankelijkheid, om een beroep bij de Raad van State in te dienen door van het recht op sociale dienst te genieten.

Het is duidelijk dat het waarschijnlijk nodig is om een tweede prejudiciële vraag aan het Hof van Arbitrage wat deze uitzonderingsregeling betreft te stellen met name:

„Artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 die door A.R. wordt uitgevoerd, schendt van 26 mei 2012 artikelen 10 en 11 van de Samenstelling en eerste van het Verdrag van Geneve niet waar in hij een discriminerende regeling tussen twee categorieën van asielzoekers creëert die de asielzoekers van zekere beroemde landen van een beroep het in wezen beroven? »

Eens nog, het is duidelijk dat de vraag reeds wat de uitzonderingsregeling betreft werd gesteld die op de asielzoekers die Europese burgers zijn is toegepast en dat het antwoord van het Hof van Arbitrage, in het arrest n°81/2008 van 27 mei 2008 gebaseerd is op het feit dat de toetreding tot de Europese Unie en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden maakt het mogelijk om te solliciteren dat hij werkelijk zijn onderdanen beschermt.

Men zal benadrukken dat in dit geval van gedaante, de asielzoeker van het principe van het vrije verkeer geniet en dat als hij het asielrecht niet verkrijgt, niets het niet verhindert om zich, in om het even welke landen van de Europese Unie te vestigen, om er te reizen, zodat het statuut van vluchteling in deze situatie meer symbolisch is dan concreet absoluut noodzakelijk voor het voortbestaan van de asielzoeker.

Het is ook duidelijk dat het arrest 20/93 van het constitutionele Hof een wetsontwerp annuleerde om een vermoeden van niet-grondslag van de asielverzoeken voor de personen in te voeren afkomstig van landen die geen aanleiding tot meer dan 5% van positieve resultaten de vorige jaren hadden gegeven in wat de regel het principe van de gelijkheid en de niet-discriminatie schond.

Het arrest 20/90 van het Hof van Arbitrage benadrukt eveneens dat de asielzoekers verschillend behandelen volgens hun oorsprong terwijl een beschikking van toepassing op iedereen reeds het mogelijk maakt om de niet-gegronde asielverzoeken snel te verwijderen het principe van de non-discriminatie en het gelijkheidsprincipe schendt.

Het heeft tot gevolg dat het principe zelfs van „Veilige landen“ waar in hij een verschil in behandelingen tussen de asielzoekers schendt de verplichtingen van België inzake bescherming van de asielzoekers veroorzaakt, artikel 13 EVRM waar in hij de gevluchte kandidaten van een recht op een werkelijk beroep en het berooft des te meer daar hij de asielzoeker van een recht op onderdak en op decente voorwaarden, derhalve berooft dan de beslissingen Fedasil toe om de eisers niet meer te huisvesten laten wat eveneens in strijd met artikel 3 EVRM is aangezien hij zuiver en eenvoudigweg de kandidaten werpt die in de straat, die ze berooft, van daken, maar ook van voedsel en een decente plaats van leven zijn gevlucht, Fedasil toe om de eisers niet meer te huisvesten laten wat eveneens in strijd met artikel 3 EVRM is aangezien hij zuiver en eenvoudigweg de kandidaten werpt die in de straat, die ze berooft, van daken, maar ook van voedsel en een decente plaats van leven zijn gevlucht

a) Van de overtreding van het principe van het goede bestuur, van het gebrek van motivatie, van de duidelijke beoordelingsfout in het geval dat ons bezet, zal men benadrukken dat de eiser zeer snel na zijn komst op Belgisch grondgebied wordt ondervraagd, dat hij onmiddellijk in een centrum Fedasil niet wordt ondergebracht wat het van een decente huisvesting, voedsel, advies en een werkelijke toegang tot een advocaat voor en gedurende de hoorzitting berooft.

Echter als het zeer duidelijk is dat de advocaat niet aan de gevluchte kandidaat geeft, de sleutels van een asielverzoek dat van successen wordt bekroond, nog kan hij het geruststellen, hem aangeven welke elementen hij moet, in verband met zijn asielverzoek, hem dat hij vertrouwen in de betrouwbaarheid van een ondervraging bij CGRA kan hebben leveren zeggen.

In het geval dat ons bezet, is het niet geenszins het geval, in zoverre de jonge mens op het grondgebied, in een erbarmelijke geestelijke en lichamelijke stand aankomt, dat hij niet onder decente omstandigheden wordt ondergebracht en dat hij zich onmiddellijk moet voordoen om zijn asielverzoek uiteen te zetten.

Men zal benadrukken dat de kortstondigheid van de ondervraging bewijst hoezeer het vermoeden van „zeker land“ irrefragable in het hoofd van ondervragende ab initio was.

Echter de jonge mens heeft talrijke elementen om te leveren, wist niet dat men hem bewijzen van zijn goede trouw zou vragen, wist niet of het nuttig was om schandelijke elementen voor zijn cultuur zoals het feit te relateren om met andere mensen een zwarte handel heeft georganiseerd.

Zij hebben verschillende documenten geleverd die zijn geschiedenis bewijzen, met name een attest van het Comité van verzoening dat zijn methodes bevestigt, de kopie van zijn paspoort.

Het is duidelijk dat door over advies en over een beetje tijd te beschikken, de eiseren hadden documenten kunnen leveren die zijn klacht bevestigen, het geneeskundige verslag dat de verwondingen

aan het witte wapen bewijst, proberen om een informatie te verkrijgen over de evolutie van de situatie sinds zijn vertrek.

Echter de eisers hebben, noch de tijd gehad, noch de adviezen die hun toelaten om de nuttige informatie aan zijn defensie te verzamelen, informatie slechts hij zou kunnen trouwens ter gelegenheid van de invoering van dit beroep produceren, in zoverre een beroep in nietigverklaring hem niet toelaat om de voorlichting van de Raad van Vreemdelingenbestwisting aan te vullen.

Er blijft niet minder dan de bewijsvoering van CGVS niet alleen snel en doeltreffend is, maar eveneens gestereotypeerd en gebaseerd op een duidelijke beoordelingsfout.

Immers heeft het uit alle internationale bronnen maar eveneens uit documentatie van CGVS tot gevolg die Albanië nog om de mensenrechten en de rechten van te eerbiedigenvrouw.

Om het even welke verslag van een NGO of zelfs van Europa, wijst uit dat de geforceerde huwelijken de norm voor de jonge meisjes blijven die volkomen aan de vaderinstantie inféodées, dat de wraak van bloed eveneens de norm blijft en nog en altijd een grote probleem blijft in het land, in zoverre de krachten van de orde in het bijzonder behoeftig tegenover zijn wraak blijven die zich soms over verschillende generaties uitspreidt. Verschillende verslagen solliciteren eveneens dat Kanoune steeds vaak van zijn principe en met name wordt omgelegd dat de leeftijdsgrenzen voor de agressies ten opzichte van de mannelijke kinderen helemaal geen worden geëerbiedigd, dat de instelling als voorwendsel aan talrijke maffiagroepen dient.

De documentatie van CGRA solliciteert trouwens dat de wraak vaak andere vormen momenteel neemt, dat zij als voorwendsels aan afrekeningen tussen mededingende repen dienen, dat zij verdorven cirkels zoals zelfde een strafveroordeling het mogelijk maken niet veroorzaken om erover weg te gaan, dat enig de comités van verzoeningen op tijd het mogelijk maken om een oplossing van vredelievende reparatie te verkrijgen.

Het heeft tot gevolg dat CGRA zich zonder kan tegen te spreken een documentatie leveren die de verschillende vormen van Kanoune aangeeft en vervolgens slechts de eiser solliciteren zou binnenkomen niet in een gestereotypeerde beschrijving van het verschijnsel omdat zijn vader en zijn familie niet werden vermoord

Het blijkt dat CGRA verschillende regelingen op gevluchte kandidaten van dezelfde nationaliteit toepast zonder dat de gebruikelijke criteria blijken. Immers niettegenstaande de indeling van Albanese mensen in de lijst van de zekere landen, hebben bepaalde Albanese kandidaten de kwaliteit van vluchtelingen verkregen, van anderen een beslissing het geschikte in wezen van een beroep van volle geschillen hebben verkregen, anderen tenslotte en verkrijgen de eiser een beslissing van niet in overweging genomen.

Echter het dergelijke gedrag is willekeurig en volledig in strijd met artikelen 10 en 11 van de Samenstelling.

Hij wordt bezwaar aan de eiser gedaan om een attest van een Comité van verzoening te produceren aan de hand van zijn asiolverzoek dat wordt verworpen omdat de voorzitter van deze vereniging de reputatie zou hebben om attesten van accommodatie soms te leveren. Echter de belanghebbende nooit werd veroordeeld, noch zelfs voortgezet, zodat het slechte vertrouwen van de belanghebbende niet wordt bewezen.

Op dezelfde wijze, als quod non het gebeurde dat laatstgenoemde valse attesten opstelt, zou dat niet ipso facto twijfelt eraan zetten, het geheel van de documenten die door deze verenigingen worden opgesteld.

Het heeft tot gevolg dat de betwistbare beslissing wordt gestereotypeerd wat zeker met een gebrek van motivatie gelijkstaat en de wet betreffende de motivatie van de administratieve handelingen maar eveneens overtreedt dat het dossier niet werd ingelicht, dat het principe van het goede bestuur werd geschonden, dat CGVS zeker een duidelijke beoordelingsfout in het geval begaat dat ons bezet.

Verzoeksters deel zijn van mening dat de middelen ernstig zijn.”

2.2. Waar de verzoekers aanvoeren dat Albanië onterecht op de lijst van veilige landen, zoals opgenomen in het KB van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, voorkomt en dat de “*uitzonderingsregeling*” die wordt gevormd door “*het nieuwe statuut van de asielzoekers afkomstig uit “veilige” beroemde landen*” discriminerend is, stelt de Raad vast dat deze onderdelen van het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift neerkomen op een kritiek op het KB en de vreemdelingenwet en dat hij niet bevoegd is wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan de kritiek van de verzoekers dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Op de verzoeken van de verzoekers om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient dan ook niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State, gezien artikel 26, § 2, 2°, 2de lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat *“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(…), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”*

Dezelfde opmerking geldt met betrekking tot het verzoek van verzoekers om een prejudiciële vraag te stellen aan het *“Hof van Arbitrage”*: met name *“schendt het begrip zelfs zeker land zoals bepaald door artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 die door het Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 wordt uitgevoerd, waarin zij op Albanië van toepassing is de definitie van veilige landen niet volgens de criteria die door de artikelen 30 §2 en 30 §4 van de Richtlijn procedure worden bepaald en die de Europese verplichtingen van België eerbiedigen van de mensen- en in het bijzonder vluchtelingenrechten vertrekken?”*.

In de mate verzoekers lijken aan te geven dat de procedure voor asielzoekers uit een veilig land van herkomst het gelijkheidsbeginsel schendt omdat de bewijslast voor een groter deel bij de asielzoeker komt te liggen, merkt de Raad op dat de prioritairere behandeling voor personen afkomstig van veilige landen niet tot gevolg heeft dat hun asielaanvraag niet afdoende en grondig wordt onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitgebreid zijn gehoord, dat zij de kans hebben gekregen om hun asielmotieven uiteen te zetten met hulp van een tolk en dat in de bestreden beslissingen uitgebreid wordt gemotiveerd dat verzoekers niet duidelijk aantonen dat er wat hen betreft een geïnduceerde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Er wordt daarom niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van twee prejudiciële vragen.

2.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van “het” principe van goed bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers laten na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekers naar voor brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Van machtsafwendings kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwendings aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zetten de verzoekers niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwendings zou bestaan.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid zijn beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat verzoekers de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissingen zijn genomen met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”

In het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Albanië, kan het volgende gelezen worden: *“Voor wat betreft Albanië, besluit de Commissaris-generaal als volgt : " Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Albanië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Albanië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Albanië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Zo kunnen sommige bijzondere situaties van vendetta van die aard zijn dat ze in aanmerking komen om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. ”*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

2.6. De Raad merkt op dat aangezien verzoekers afkomstig zijn uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, het vermoeden geldt dat er in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (parl.st, DOC 53 1825/003).

2.7 Vooreerst dient de Raad op te merken dat ten aanzien van tweede verzoekster en derde verzoeker een zogenaamde 'volgbeslissing' is genomen aangezien zij zich voor hun asielmotieven volledig baseren op de asielmotieven van hun echtgenoot, respectievelijk vader (eerste verzoeker). Verzoekers dienen een gezamenlijk verzoekschrift in waarin zij enkel argumenten lijken te ontwikkelen tegen de beslissing van eerste verzoeker.

2.8. Verzoekers lijken aan te voeren dat ze zeer snel na hun aankomst op het Belgisch grondgebied zijn ondervraagd en niet onmiddellijk in een centrum van Fedasil zijn ondergebracht, wat hen van huisvesting, voedsel, advies en een werkelijke toegang tot een advocaat voor en tijdens de hoorzitting zou hebben beroofd. Het feit dat zij slechts kort zijn ondervraagd, bewijst volgens verzoekers hoe het vermoeden van veilig land "*irréfragable*" in het hoofd van de ondervrager was. Eerste verzoeker meent dat hij verschillende elementen in zijn asielaanvraag heeft aangebracht. Er zijn documenten afgegeven, met name een attest van het Comité van verzoeker "*dat zijn methodes bevestigt*". Indien hij meer tijd zou hebben gehad, had hij documenten kunnen leveren die zijn klacht bevestigen, "*het geneeskundig verslag dat de verwondingen aan het witte wapen bewijst*". Verzoeker betoogt dat hij hiervoor niet de tijd heeft gehad.

In de mate verzoeker betoogt dat hij niet voldoende tijd heeft gehad om documenten af te geven, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker is aangekomen in België in augustus 2011 en heeft sindsdien de tijd gehad om bijkomende documenten te verzamelen. Aangezien hij reeds anderhalf jaar in België verblijft, kan verzoeker bezwaarlijk stellen dat hij (meer) documenten kon leveren indien hij meer tijd had gehad na het indienen van zijn asielaanvraag.

In de mate verzoeker betoogt dat hij slechts kort werd gehoord, stelt de Raad uit de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker uitgebreid werd gehoord, de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten bijgestaan door een advocaat en in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. Verzoeker is op het Commissariaat-generaal gedurende 2,5 uur gehoord, wat niet kennelijk onredelijk kort is. Verzoeker zet overigens niet uiteen welke feiten en/of documenten hij nog had willen toevoegen aan zijn asielmotieven.

2.9 In het middel wordt verwezen naar het "*MSS-arrest*" van het Europees Hof. De Raad ziet niet in op welke manier dit arrest verband houdt met de *casus* van verzoekers. Het MSS arrest heeft betrekking op een asielzoeker die asiel heeft aangevraagd in een ander Europees land dan het land bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag. De asielzoeker kon niet worden 'teruggestuurd' naar de andere lidstaat omwille van de gebrekkige toegang tot de asielprocedure in dat land. *In casu* hebben verzoekers geen asielaanvraag ingediend in een ander Europees land dan de lidstaat die bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag en dreigen zij niet te worden 'teruggestuurd' naar een andere lidstaat. De verwijzing naar het MSS-arrest mist feitelijke en juridische grondslag.

2.10 Verzoeker meent dat de motivering van de commissaris-generaal niet enkel "*snel en doeltreffend*" is maar eveneens gestereotypeerd en gebaseerd op een duidelijke beoordelingsfout. Verzoeker lijkt aan te geven dat gedwongen huwelijken nog steeds de norm zijn in Albanië en dat ook bloedwraak de norm blijft. Verzoeker lijkt te betogen dat het Commissariaat-generaal verschillende regelingen toepast op asielzoekers van dezelfde nationaliteit. Niettegenstaande Albanië deel uit maakt van de lijst van veilige landen hebben bepaalde Albanese asielzoekers toch de vluchtelingenstatus gekregen. Verzoeker meent dat dergelijke handelswijze willekeurig is en volledig in strijd met de artikelen 10 en 11 van de "*samenstelling*".

De Raad stelt vast dat noch in de asielmotieven, noch in de voorgelegde documenten, sprake is van 'gedwongen huwelijken'. De verwijzing naar de praktijk inzake 'gedwongen huwelijken' in Albanië mist *in casu* feitelijke grondslag. Wat de aangehaalde bloedwraak betreft, wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen of feiten heeft aangehaald die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de asielmotieven van de eerste asielaanvraag of die de motivering in de weigeringsbeslissing van de eerste asielaanvraag onderuit kunnen halen. Wel integendeel, de commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers verklaringen tijdens de derde asielaanvraag de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen. Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing niet, laat staan dat hij ze weerlegt. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden doordat aan sommige Albanezen en Kosovaren het vluchtelingen-

statuut wordt toegekend en aan anderen niet. De Raad merkt op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Verzoeker verwijst louter naar de nationaliteit als reden dat bepaalde personen anders zouden worden behandeld dan anderen. Het louter hebben van de Kosovaarse en Albanese nationaliteit volstaat echter niet om te worden erkend als vluchteling of om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

2.11 De verzoekers lijken vervolgens aan te voeren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de door de verzoekers in het kader van hun derde asielaanvraag aangevoerde documenten niet in aanmerking heeft genomen en willekeurig heeft geoordeeld hun asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.12 Betreffende de door de verzoekers aangevoerde documenten motiveert de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Bovendien dient te worden opgemerkt dat de authenticiteit en bewijswaarde van de attesten opgesteld door het ‘Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar’ die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag fundamenteel in vraag dienen te worden gesteld. Er moet vastgesteld worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er zich regelmatig problemen voordoen met de attesten van voornoemde verzoeningscommissie. Zo blijkt dat de voorzitter van vernoemde verzoeningscommissie, (G.M.), die volgens uw verklaringen tevens in uw bloedwraakzaak als bemiddelaar optrad, tegen betaling attesten afleverde aan een voor hem onbekende persoon zonder de door de betrokken persoon aangebrachte feiten betreffende de (beweerde) bloedwraak waarin deze zou hebben verkeerd te verifiëren.

(...)

De door u in het kader van uw derde asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen. Het attest d.d. 22 augustus 2012 van burgemeester (B.A.) staat dat u en uw echtgenote elk een zaak uitbaatten, maar niets meer dan dat. De enveloppe d.d. 22 juni 2012 toont enkel en alleen aan dat er op voormelde datum post vanuit Albanië naar u werd verstuurd die u liet aankomen bij uw buurvrouw in Dinant. Wat betreft de brief van uw dorpsvoorzitter d.d. 20 augustus 2012 moet opgemerkt worden dat het attest een sterk gesolliciteerd karakter kent en dat, om bewijskrachtig te zijn, het een geloofwaardig relaas dient te ondersteunen, wat in casu geenszins het geval is. Het begeleidend schrijven van meester (V.R.) d.d. 20 november 2012, de zelfgeschreven brief van uw broer (G.) en de drie attesten van de verzoeningscommissie van (G.M.) kwamen in deze beslissing reeds aan bod. Wat ten slotte de documenten met betrekking tot uw lidmaatschap van de Partia Socialiste e Shqipërisë betreft, dient gewezen te worden op een aantal bevreemdende vaststellingen. Immers zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk dat u slechts sympathisant van de Partia Socialiste was. Tijdens uw derde asielaanvraag bracht u daarentegen aan dat u lid van voornoemde partij was. Een opmerkelijk gegeven is dat op uw inschrijvingspapieren van de partij, gelet op het feit dat u volgens uw lidkaart en voornoemde inschrijvingspapieren lid werd op 13 maart 2011, eerst het jaar 2012 stond, maar dat dit werd gewijzigd naar 2011. Indien deze inschrijvingspapieren effectief zouden zijn opgemaakt in maart 2011 is het zeer bevreemdend dat de opsteller zich zou vergissen door eerst het jaar 2012 te schrijven. Er kunnen dan ook de nodige vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw vermeend lidmaatschap van de Partia Socialiste e Shqipërisë, en bij uitbreiding bij de authenticiteit van de door voornoemde partij uitgereikte documenten (CGVS 1e AA, p. 3; CGVS 3e AA, p. 4-5; document 10).”

De Raad stelt vast dat de verweerder in de eerste bestreden beslissing uitgebreid motiveert aangaande de door de verzoekers voorgelegde documenten, en tot de conclusie komt dat *“Op basis van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat uw derde asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.”* Met hun loutere beweringen dat de verweerder deze documenten onterecht niet in aanmerking heeft genomen en willekeurig heeft geoordeeld hun asielaanvraag niet in overweging te nemen, slagen de verzoekers er niet in deze conclusie onderuit te halen. De verzoekers voeren geen andere inhoudelijke middelen aan tegen de bestreden beslissingen.

De verzoekers geven weliswaar aan niet akkoord te gaan met de appreciatie van de door hen aangebrachte gegevens door de commissaris-generaal, doch zij laten na de motieven die aan de basis

liggen van de bestreden beslissingen te weerleggen. Ze beperken hun betoog tot loutere beweringen maar maken hiermee geenszins aannemelijk dat de vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gemaakt incorrect zijn of dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet tot zijn besluit is gekomen.

De Raad herinnert eraan dat voor vreemdelingen die afkomstig zijn uit een veilig land een vermoeden geldt "*dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is*". Het is dus aan de verzoekerscom duidelijk aan te tonen dat er wel degelijk een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat er zich, volgens de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, regelmatig problemen voordoen met de attesten van de aangehaalde verzoeningscommissie waarbij er door de voorzitter van deze commissie, G.K, tegen betaling attesten worden afgeleverd ter bevestiging van de beweerde bloedwraak zonder dit te verifiëren, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om deze motieven in de bestreden beslissing te weerleggen met concrete feiten of andersluidende informatie, zodat ook deze vaststellingen en motieven onverminderd overeind blijven.

De bestreden beslissingen steunen op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

2.13 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* Albanië. De verzoekers verzuimen echter om met concrete bewijzen

aan te tonen dat ze in het land van herkomst een reëel risico op een onmenselijke behandeling of foltering lopen.

In die optiek en gelet op de vaststelling dat het asielrelaas van de verzoekers reeds eerder door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aanvaard werd, is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enige middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN